

EUROOPA KOHTU OTSUS

27. oktoober 1992*

Ühine põllumajanduspoliitika – Lambaliha sektor – Põllumajanduslik
sissetulekutoetus – Edasistest õigustest ilmajätmine – Lisamakse väljamakstud
summalt – Ühenduse pädevus – Komisjoni pädevus

[...]

Kohtuasjas C-240/90,

Saksamaa Liitvabariik, esindaja Majandusministeeriumi ministri nõunik E. Röder,
kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: Saksamaa Liitvabariigi
Saatkond, 20-22 Avenue Émile Reuter,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja õigusnõunik D. Booss, keda abistab
Bielefeldi Ülikooli professor M. Hilf, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress
Luxembourgis: R. Hayderi büroo või selle õigustalitus aadressil Wagner Centre,
Kirchberg,

kostja,

mille eesmärgiks on komisjoni 26. oktoobri 1984. aasta määruse (EMÜ) nr 3007/84,
millega sätestatakse lambalihatootjatele lisatasu maksmise üksikasjalikud eeskirjad,
(EÜT 1984 L 283, lk 28), mida on muudetud 11. mai 1990. aasta määrusega (EMÜ)
nr 1260/90 (EÜT 1990 L 124, lk 15), artikli 6 lõike 6 ja komisjoni 19. detsembri
1989. aasta määruse (EMÜ) nr 3813/89, millega sätestatakse põllumajanduslike
ülemineku-sissetulekutoetuste maksmise üksikasjalikud eeskirjad (EÜT 1989 L 371,
lk 17), mida on muudetud 15. mai 1990. aasta määrusega (EMÜ) nr 1279/90 (EÜT
1990 L 126, lk 20), artikli 13 lõike 3 punktide b ja c tühistamise taotlus,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president O. Due, kodade esimehed C. N. Kakouris, G. C. Rodríguez
Iglesias, M. Zuleeg ja J. L. Murray, kohtunikud G. F. Mancini, R. Joliet, F. A.
Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco ja P. J. G. Kapteyn,

---

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist: G. F. Jacobs,

kohtusekretär: vanemametnik D. Louterman-Hubeau,

kuulanud ära suuliseks menetluseks koostatud ettekande,

kuulanud 1. aprilli 1992. aasta istungil ära poolte suulised selgitused,

kuulanud 3. juuni 1992. aasta istungil ära kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

Põhjendused

1. Euroopa Kohtu kantseleisse 1. augustil 1990. aastal saabunud hagiavaldusega esitas Saksamaa Liitvabariik EMÜ asutamislepingu artikli 173 esimese lõigu alusel hagi komisjoni 26. oktoobri 1984. aasta määruse (EMÜ) nr 3007/84, millega sätestatakse lambalihatootjatele lisatasu maksmise üksikasjalikud eeskirjad (EÜT 1984 L 283, lk 28), mida on muudetud 11. mai 1990. aasta määrusega (EMÜ) nr 1260/90 (EÜT 1990 L 124, lk 15), artikli 6 lõike 6 ja komisjoni 19. detsembri 1989. aasta määruse (EMÜ) nr 3813/89, millega sätestatakse põllumajanduslike ülemineku-sissetulekutoetuste maksmise üksikasjalikud eeskirjad (EÜT 1989 L 371, lk 17), mida on muudetud 15. mai 1990. aasta määrusega (EMÜ) nr 1279/90 (EÜT 1990 L 126, lk 20), artikli 13 lõike 3 punktide b ja ctühistamist.

2. Nende sätete kohaselt määravad siseriiklikud ametiasutused karistuse tootjatele, kes on nõukogu määrustes ette nähtud rahalise toetuse taotlemisel eeskirju eiranud. Karistus seisneb kas valesti makstud toetussummalt lisamakse maksmises või tootja väljajätmises toetuse või toetuskava reguleerimisalast turustusaastal, mis järgneb aastale, millega seoses on avastatud eeskirjade eiramine.

3. Esimene vaidlustatud säte, määruse nr 3007/84 artikli 6 lõige 6, on seotud lamba- ja kitseliha turu ühise korraldusega, mis kehtestati nõukogu 25. septembri 1989. aasta määrusega (EMÜ) nr 3013/89 (EÜT 1989 L 289, lk 1, edaspidi „esimene algmäärus“). Viimati nimetatud määruse artikliga 5 kehtestatakse lambalihatootjatele teatavatel tingimustel makstav lisatasu.

4. Esimese algmääruse artikli 5 lõike 9 kolmanda lõiguga antakse komisjonile volitused võtta artiklis 30 ette nähtud korralduskomiteemenetluse korras vastu selle artikli rakenduseeskirjad, eelkõige lisatasu taotlemise ja maksmise kohta.

5. Selle sätte kohaselt võttis komisjon vastu 26. oktoobri 1984. aasta määruse nr 3007/84, millega sätestatakse lambalihatootjatele lisatasu maksmise üksikasjalikud eeskirjad (edaspidi „esimene rakendusmäärus”). Eelnimetatud määrusega nr 1260/90 muudetud artikli 6 lõikes 1 sätestatakse, et kui kontrollimise käigus tegelikult registreeritud abi saamise tingimustele vastavate loomade arv, millele eelmises punktis on viidatud, on väiksem kui arv, mille eest on taotletud lisatasu, siis lisatasu põhimõtteliselt ei maksta. Artikli 6 lõikes 5 sätestatakse peale selle, et ebaõigesti tasutud lisatasud tuleb tagasi nõuda koos intressidega, mille liikmesriik kehtestab ajavahemiku eest alates lisatasu väljamaksmisest kuni selle tagasinõudmiseni. Kui leitakse, et vahe on põhjustatud tahtlikult või tõsise hooletuse tulemusena valesti esitatud arvudest, tuleb artikli 6 lõike 6 kohaselt tootja ilma jätta õigusest saada lisatasu ka turustusaastal, mis järgneb aastale, mille kohta valeandmete esitamine on kindlaks määratud.

6. Ülejäänud kõnealused sätted on seotud nõukogu 21. märtsi 1989. aasta määrusega (EMÜ) nr 768/89 (EÜT 1989 L 84, lk 8, edaspidi „teine algmäärus”) kehtestatud põllumajanduslike ülemineku-sissetulekutoetuste süsteemiga. Selle määrusega loodi võimalus anda teatavatele tingimustele vastavatele talupidajatele üleminekutoetusi. Selle määruse artikliga 12 nähakse ette, et määruse rakenduseeskirjad tuleb vastu võtta artiklis 13 sätestatud korralduskomiteemenetluse korras.

7. Komisjon võttis nende sätete põhjal vastu 19. detsembri 1989. aasta määruse nr 3813/89 (edaspidi „teine rakendusmäärus”). Määrusega nr 1279/90 muudetud artikli 13 lõike 3 sõnastus on järgmine:

„Kui leitakse, et põllumajanduslikku sissetulekutoetust on antud talupidaja esitatud ebatäpsete andmete alusel, mida see talupidaja on kinnitanud, võtab asjaomane liikmesriik järgmisi meetmeid:

a) alusetult makstud toetus nõutakse talupidajalt sisse koos intressidega, mida arvestatakse toetuse väljamaksmise kuupäevast kuni selle tagasisaamise kuupäevani. Kohaldatakse intressimäära, mis kehtib siseriiklike õigusaktide kohaselt läbiviidavate samasuguste sissenõudmistele puhul;

b) peale selle, kui pädev ametiasutus määrab kindlaks, et summa maksti ebaõigelt välja eeskirjade talupidaja poolse tõsise rikkumise tulemusena, nõuab liikmesriik:

– kõikidel sellistel juhtudel talupidajalt 30% ebaõigesti makstud toetusest või

– üldjuhul talupidajalt 30% ebaõigesti makstud toetusest, kuid võib olenevalt juhtumi tõsidusest nõuda mitte vähem kui 20% ja mitte rohkem kui 40% valesti makstud toetusest;

c) lisaks jäetakse talupidaja, kellelt ebaõigeste andmete esitamise tõttu on nõutud lõikes b mainitud trahvi, ilma õigusest saada makseid ükskõik millises põllumajanduslike sissetulekutoetuste programmist 12 kuu jooksul alates trahvi määramise kuupäevast. Juhul kui toetuse summa on investeeritud, astub asjaomane liikmesriik vajalikke samme samaväärse kohtlemise tagamiseks kui sel juhul, kui makseid ei oleks investeeritud;

[...]"

Saksamaa valitsus vaidlustab käesolevas menetluses artikli 13 lõike 3 punkte b ja c.

8. Nagu juba märgitud, võib vaidlusalused sätted jagada kahte rühma: muudetud teise rakendusmääruse artikli 13 lõike 3 punkt b, mille kohaselt nõudeid rikkunud talupidaja peab tasuma teatava summa (edaspidi „lisamakse”) lisaks toetuse koos intressidega tagastamisele; ja muudetud esimese rakendusmääruse artikli 6 lõige 6 ning muudetud teise rakendusmääruse artikli 13 lõike 3 punkt c, mille kohaselt siseriiklikud ametiasutused peavad jätma talupidajad välja kõnealuse toetuse või abisüsteemi reguleerimisalast (edaspidi „väljajätmine”).

9. Saksamaa valitsus esitab nende meetmete kohta kaks vastuväidet. Esimeses vaidlustab ta ühenduse pädevuse ja teises komisjoni pädevuse.

Ühenduse pädevus

10. Esiteks tuleb märkida, et esimene vastuväide puudutab ainult eelnimetatud sätteid väljajätmise kohta. Teisisõnu, Saksamaa valitsus ei eita, et ühendusel on õigus määrata selliseid karistusi, nagu teise rakendusmääruse artikli 13 lõike 3 punktis b sätestatud lisamaksete maksmine.

11. Seoses sellega tuleb kõigepealt meelde tuletada, et Euroopa Kohus on korduvalt tunnistanud ühenduse õigust määrata karistusi, mis on vajalikud eeskirjade efektiivseks kohaldamiseks ühise põllumajanduspoliitika valdkonnas. See õigus põhineb asutamislepingu artikli 40 lõikel 3 ja artikli 43 lõikel 2.

12. Kohtupraktika kohaselt võidakse neid karistusi määrata erineval viisil. Euroopa Kohus on näiteks tunnistanud seaduslikuks meetmed, mille kohaselt ettevõtja pidi alusetult saadud toetuse intressidega tagasi maksuma (vt otsust kohtuasjas 288/85: Hauptzollamt Hamburg-Jonas v Plange Kraftfutterwerke, EKL 1987, lk 611), või jäi ilma selle toetuse väärtusele vastavast tagatisest (vt eelkõige otsust kohtuasjas C-199/90: Italtrade v AIMA, EKL 1990, lk I-5545). Kohus leidis ka, et tagatise konfiskeerimine oli käsitatav karistusena ühenduse õiguse kohaseltolukordades, kus tagatisega oli kaetud ainult asjaomaste isikute võetud ekspordimiskohustus ja isikud ei olnud ühenduselt rahalist toetust saanud (vt otsuseid kohtuasjas 11/70: Internationale Handelsgesellschaft v Einfuhr- und Vorratstelle für Getreide und Futtermittel, EKL 1970, lk 1125 ja kohtuasjas 137/85: Maizena v BALM, EKL 1987, lk 4587).

13. See karistuste määramise õigus tähendab, et ühendusel on ühise põllumajanduspoliitika valdkonnas õigus näha ette, et siseriiklikud ametiasutused määravad pettuse toime pannud ettevõtjatele karistusi.

14. Saksamaa valitsus väidab käesolevas menetluses, et ühenduse eelnimetatud õigus kehtestada karistusi ei laiene väljajätmistele. Ta esitab selle kohta kolm põhjendust.

15. Esiteks on väljajätmine liiga erinev artiklis 40 loetletud karistustest, et selles sisalduv õigus seda hõlmaks. Seoses sellega rõhutab ta, et karistuste küsimuses tuleb ühenduse volitusi rangelt tõlgendada.

16. Saksamaa valitsus järeldab asutamislepingu artikli 87 lõike 2 punktist a, et ainsad ühenduse õigusega lubatud karistused on trahvid ja perioodilised karistusmaksed. Kuna väljajätmistele tagajärjed ettevõtjatele ei ole mõõdetavad, ei saa neid erinevalt lisamaksetest seda tüüpi karistustega võrdsustada.

17. Saksamaa valitsus väidab kokkuvõtteks, et väljajätmine on karistuslik meede, mida ei ole õigus kehtestada ei nõukogul ega ka komisjonil. See karistus on tegelikult eeskirju eiranud ettevõtja väärkäitumise kohta.

18. Selle argumentatsiooniga ei saa nõustuda. Saksamaa valitsuse esimesele väitele tuleb vastata, et artikli 40 lõikes 3 viidatud meetmed on vaid näited ning et väljajätmine vastab ühenduse pädevusse kuulumise ainsale selles sättes kehtestatud tingimusele, nimelt, et kavandatud meetmed peavad olema vajalikud ühise põllumajanduspoliitika eesmärkide saavutamiseks.

19. Seoses sellega tuleb rõhutada, et nagu Saksamaa valitsus ise tunnistab, on väljajätmistele, nagu lisamaksetele, eesmärk võidelda põllumajandustoetuste valdkonnas toimepandavate arvukate eeskirjade eiramistega. Kuna need eeskirjade

eiramised koormavad tugevasti ühenduse eelarvet, võivad need kahjustada institutsioonide selles valdkonnas turgude stabiliseerimiseks võetavaid meetmeid, et toetada talupidajate elatustaset ja tagada toodangu jõudmine tarbijateni mõistlike hindadega.

20. Peale selle määrab vaid ühenduse seadusandlik võim kõige sobivamad lahendused ühenduse põllumajanduspoliitika eesmärkide saavutamiseks. Käesolevas menetluses kõne all oleva ettevõtjate väljajätmisega toetuskeemidest, karistuseks eeskirjade eiramise eest, ei ületanud ühenduse seadusandja oma volitusi.

21. Seoses sellega võib märkida, et kuna abitaotlusi on liiga palju, et neid süstemaatiliselt ja täielikult kontrollida, on olemasoleva kontrollisüsteemi tugevdamist raske ette näha. Ka karistuste määramine riigi tasandil ei tagaks petturite suhtes ühesuguste meetmete kohaldamist.

22. Seega tuleb järeldada, et asutamislepingu artikli 40 lõikes 3 ei välista miski väljajätmist ühenduse pädevusest karistuste määramisel ühtses põllumajanduspoliitikas.

23. Ka kaks ülejäänud Saksamaa valitsuse esitatud väidet on sama ebaseaduslikud. Mis puutub väitesse seoses asutamislepingu artikli 87 lõike 2 punktiga a, siis see säte puudutab ainult ühenduse institutsioonide poolt vahetult kindlaksmääratavaid ja kehtestatavaid karistusi. Kuna on ette nähtud, et kõnealuseid väljajätmisi kehtestavad siseriiklikud ametiasutused ühenduse õiguse ühtsete sätete kohaselt, ei saa käesolevas menetluses juhinduda asutamislepingu artikli 87 lõike 2 punktist a.

24. Saksamaa valitsuse viimase väite osas puudub käesolevas menetluses alus seisukoha väljendamiseks ühenduse volituste kohta karistusõiguse alal.

25. Kõnealused väljajätmised ei ole tegelikult käsitatavad kriminaalõigusmeetmetena. Seoses sellega ei ole Saksamaa valitsus, mis ei ole vaidlustanud ühenduse pädevust määrata käesolevas hagis vaidlustatud lisamakseid, tõendanud, et ettevõtjale lisamakse kehtestamises seisnev karistus erineks põhimõtteliselt karistusest, mis seisneb toetuse saamise õigusest ilmajätmises teatavaks perioodiks. Mõlemal juhul tekib isikul suurem kahju, kui seda on ainult alusetult saadud toetuse tagasimaksmine, võib-olla koos intressidega.

26. Peale selle eeldab ettevõtjale karistuse määramine, et talle on antud õigus. Kuna see õigus on seotud ühenduse abiskeemiga, mida makstakse välja avalikest eelarvevahenditest ja mis põhineb solidaarsusel, peab see alluma tingimusele, et toetusesaaja tagab igati oma aususe ja usaldusväarsuse. Selliselt vaadeldes on

vaidlusalune karistus teatav haldusinstrument, mis moodustab abiskeemist lahutamatu osa ja mille eesmärk on tagada ühenduse avalike summade usaldusväärne finantsjuhtimine.

27. Eelnevast järeldub, et Saksamaa valitsus ei ole esitanud põhjendusi väljajätmise kõrvaldamiseks ühenduse pädevusest määrata seoses ühtse põllumajanduspoliitikaga karistusi. Seega peab eeldama, et korralduste andmine sellisteks väljajätmisteks kuulub ühenduse pädevusse.

28. Seda enam, et nagu juba öeldud, tunnistas Euroopa Kohus eelnimetatud otsuses kohtuasjas *Internationale Handelsgesellschaft* selliste karistuste seaduslikkust, mis lähevad, nagu käesolevas menetluses vaidlustatud väljajätmine ja ka lisamaksud, kaugemale vaid alusetult makstud toetuse tagasimaksmisest, võib-olla koos intressidega.

29. Eespool esitatud kaalutlustest järeldub, et ühenduse pädevusse kuulub karistuste määramine, mis lähevad kaugemale vaid alusetult tasutud toetuse tagasimaksmisest, nagu esimese rakendusmääruse artikli 6 lõikes 6 ja teise rakendusmääruse artikli 13 lõike 3 punktis c ette nähtud väljajätmised.

Komisjoni pädevus

30. Seoses teise vastuväitega leiab Saksamaa valitsus, et selliseid karistusi nagu lisamaksud on õigus määrata ainult nõukogul, ning et seda õigust ei saa mitte mingil juhul komisjonile delegeerida. Eeldades, et tunnistatakse ühenduse õigust näha ette väljajätmisi, ei leia Saksamaa valitsus, et komisjon võiks ka seda õigust kasutada.

31. Oma seisukoha toetuseks väidab hagejast valitsus kõigepealt, et asutamislepingus mainitakse karistuste määramisele viidates ainult komisjoni. Nii on see artikli 87 lõike 2 punktis a, milles sätestatakse, et nõukogu – ja mitte komisjon – näeb ette trahvide ja karistusmaksude kehtestamise oma meetmetes, mis ta võtab vastu artikli 87 lõike 1 ja artikli 72 kohaselt, millega antakse Euroopa Kohtule piiramatu jurisdiktsioon ainult nõukogu määrustes sätestatud karistuste suhtes.

32. Saksamaa valitsus tugineb ka seaduslikkuse põhimõttele, mille kohaselt on karistuste määramine ainult seadusandliku võimu küsimus, ja institutsionaalse tasakaalu põhimõttele. Ühise turukorralduse olulisi komponente on õigus määrata kindlaks ainult nõukogul ühenduse seadusandjana. Nende oluliste komponentide hulka kuuluvad ka sellised karistused, nagu näiteks väljajätmine ja lisamaksud, millega minnakse kaugemale vaid alusetult tasutud toetuse tagasimaksmisest ja mis mõjutavad seega isikute põhiõigusi.

33. Ja lõpuks ei saa Saksamaa valitsuse seisukoha kohaselt käsitada karistuste määramist eeskirju eiranud ettevõtjatele täitevvõimu rakendamisenä asutamislepingu artiklite 145 ja 155 tähenduses. Nende sätete eesmärk ei ole nõukogu algmäärusi rakendada, vaid täiendada.

34. Sellele väitele vastamiseks on vaja kõigepealt välistada asutamislepingu artikli 87 lõike 2 punkti a ja artikli 172 kohaldamine. Nagu juba märgitud punktis 23 seoses artikli 87 lõike 2 punktiga a, puudutab artikkel 172 ainult ühenduse institutsioonide poolt vahetult kehtestatavoid ja määratavoid karistusi. See ei kehti käesolevas menetluses kõne all olevate karistuste suhtes.

35. Ülejäänud osas on vaja viidata asutamislepinguga kehtestatavale seadusandlikule süsteemile. Kuigi artikli 43 lõike 2 kolmanda lõiguga antakse nõukogule põhimõtteliselt õigus võtta komisjoni ettepanekul ja pärast Euroopa Parlamendiga konsulteerimist vastu sätteid ühise turukorralduse kohta, võimaldatakse artiklitega 145 ja 155 nõukogul anda komisjonile nõukogu vastuvõetavates õigusaktides volitused rakendada nõukogu kinnitatud eeskirju. Samas sätestatakse artiklis 145, et nõukogu võib erijuhtudel jätta endale õiguse kasutada vahetult ise rakendamisevolitusi.

36. Otsusest kohtuasjas 25/70: Einfuhr- und Vorratstelle für Getreide v Köster, EKL 1970, lk 1161, punkt 6, järeldeb, et eelnimetatud sätetes eristatakse eeskirju, mis on teema seisukohalt olulised ja tuleb seetõttu jätta nõukogu pädevusse, eeskirjadest, mis on puht rakendusliku iseloomuga ja mida võib delegerida komisjonile.

37. Käesoleval juhul ei saa Saksamaa valitsuse vaidlustatud eeskirju esimese algmäärusega kehtestatud ühise turukorralduse ja teise algmäärusega kehtestatud abiskeemi seisukohalt olulisteks lugeda. Selliselt võib liigitada ainult sätteid, mille eesmärk on ühenduse poliitika põhisuunistele konkreetse kuju andmine. See ei kehti selliste karistuste kohta nagu lisamaksed ja väljajätmine, mille eesmärk on toetada tehtud valikuid nende saavutamiseks ette nähtud ühenduse eelarvevahendite nõuetekohase finantsjuhtimise tagamisega.

38. Lõpuks tuleb lisada, et Euroopa Kohus tunnistas karistuste määramise õiguse kuulumist rakendusvolituste hulka juba eelnimetatud otsuses *Kösteri* kohtuasjas. Selle otsuse kohaselt kuuluvad komisjoni rakendusvolituste hulka sätted, millega seati ekspordilitsentsi väljastamise tingimuseks tagatise esitamine ja milles nähti ette selle tagatise minetamine, kui ekspordikohustust kehtestatud tähtajaks ei täidetud. Nagu käesolevas menetluses kõne all olevad lisamaksed ja väljajätmisedki, ei seisnenud ka see karistus ainult alusetult tehtud makse tagastamises.

39. Seega tuleb järeldada, et meetmed, mis seisnevad selliste karistuste nagu lisamaksed ja väljajätmine määramises ettevõtjale, kes esitab haldusastutusele valeandmeid, on käsitatavad vaid algmäärustes kehtestatud põhimõtete rakendamisenä, ning kuna nõukogu seda õigust endale ei jätnud, oli see nõuetekohaselt delegeeritud komisjonile.

40. Alternatiivina väidab Saksamaa valitsus, et eeldades, et õigust vaidlustatud karistusi määrata võiks nõuetekohaselt komisjonile delegeerida, on esimese algmääruse artikli 5 lõike 9 ja teise algmääruse artikli 12 sõnastus selleks liiga üldine. Ta tsiteerib seoses sellega nõukogu 13. juuli 1987. aasta otsuse, millega kehtestatakse kord komisjonile antud rakendusvolituste kasutamiseks, artikli 1 esimese lõike teist lauset (EÜT 1987 L 197, lk 33), mille kohaselt nõukogu täpsustab komisjonile antud volituste põhielemente. Käesoleval juhul oleks nõukogu pidanud selle sätte kohaselt andma komisjonile selgesõnalised volitused karistuste kehtestamiseks, st selliste karistuste liigi ja maksimaalsete summade kehtestamiseks.

41. Ka see argumentatsioon ei ole veenev. Eespool mainitud otsus Kösteri kohtuasjas näitab selgesti, et kuna nõukogu on sätestanud oma algmääruses kõnealuses küsimuses põhieeskirjad, võib ta delegeerida komisjonile üldised rakendusvolitused, ilma et ta peaks täpsustama delegeeritud volituste põhikomponente; selleks annab piisava aluse meetmete võtmiseks ka üldine säte.

42. Eespool nimetatud otsus seda põhimõtet ei riku. Teisese õigusaktina ei saa see midagi lisada asutamislepingu sätetele, mille kohaselt nõukogu ei ole kohustatud täpsustama komisjonile delegeeritud rakendusvolituste komponente.

43. Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb järeldada, et komisjonil on õigus kehtestada esimese rakendusmääruse artikli 6 lõikes 6 ja teise rakendusmääruse artikli 13 lõike 3 punktides b ja c ette nähtud lisamakseid ja väljajätmissi.

44. Seega tuleb hagi jätta rahuldamata.

Kohtukulud

45. Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Saksamaa Liitvabariik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud mõista välja Saksamaa Liitvabariigilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS

otsustab:

- 1. Jätta lagi rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Saksamaa Liitvabariigilt.**

Due   Kakouris   Rodríguez   Iglesias Zuleeg

Murray   Mancini   Joliet

Schockweiler   Moitinho de Almeida   Diez de Velasco   Kapteyn

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 27. oktoobril 1992 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

J.-G. Giraud

O. Due